

Sygn. akt IV CSK 122/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa D. G.
przeciwko "C." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
z udziałem interwenientów ubocznych po stronie pozwanej - Towarzystwa
Ubezpieczeń Spółki Akcyjnej w W.
i M. B.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 28 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 79/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanego "C." Spółki z o.o. w G. i interwenienta ubocznego Towarzystwa Ubezpieczeń SA w W. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód D. G. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 maja 2014 r., w następstwie uwzględnienia apelacji pozwanego i interwenienta ubocznego T. zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 8 marca 2013 r. poprzez oddalenie powództwa przeciwko „C.” sp. z o. o. zapłatę tytułem odpowiedzialności odszkodowawczej, oraz oddalającego apelację powoda.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyte umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powód oparł na przyczynach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. podnosząc, co do pierwszej z nich, że istnieje konieczność odniesienia się do problemu odpowiedzialności zarządcy nieruchomości, zobowiązanego do utrzymania czystości i porządku na jej terenie, a co do drugiej, że sprawa „nie dojrzała do merytorycznego rozstrzygnięcia” wobec

oddalenia wniosku powoda o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), wiążącego się z określonym przepisem prawnym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej i innych podobnych spraw, wymaga precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji, a nie teoretycznym. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności, uzasadniających przyjęcie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Wywód przedstawiony przez skarżącego nie odpowiada powyższym wymaganiom. Po pierwsze nie wskazano, jakiego przepisu lub przepisów prawa dotyczy istotne zagadnienie prawne. Po drugie powód wskazuje jednolite stanowisko Sądu Najwyższego sugerując potrzebę wypowiedzenia się na temat aktualności zaprezentowanej linii orzecniczej. W judykaturze wielokrotnie wskazywano, że jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko odnośnie do zagadnienia prawnego, a nie zachodzą żadne okoliczności, które uzasadniałyby jego zmianę lub modyfikację, nie istnieje potrzeba rozstrzygnięcia tego zagadnienia prawnego (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2010 r., II PK 318/09; z dnia 16 października 2012 r., I UK 255/12 - nie publ.). Skarżący nie próbował nawet wyjaśnić, dlaczego powinno dojść do zmiany judykatury. Po trzecie zaś, nawet rzeczywisty i prawidłowo sformułowany problem o charakterze prawnym nie może stać się podstawą przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jego wyjaśnienie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243). Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Zgodnie z ustaleniami

Sądu odwoławczego odświeżanie budynku w dniu, w którym skarżący doznał wypadku, było prowadzone z należytą starannością i brak podstaw do przypisania winy któremukolwiek z potencjalnie odpowiedzialnych podmiotów. W związku z tym rozstrzygnięcie, czy odpowiedzialność odszkodowawczą ponosiłby podmiot zlecający wykonanie swych obowiązków osobie trzeciej, czy profesjonalista, który wykonuje określone czynności ma jedynie walor teoretyczny.

Przyczyna oznaczona jako oczywista zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem jasne, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Nie odpowiada temu wymaganiu przedstawione przez powoda uzasadnienie powołanej przyczyny, ponieważ dotyczy problematyki postępowania dowodowego, która, wobec związania podstawą faktyczną rozstrzygnięcia nie może stanowić podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). Niezależnie od tego wobec braku podstaw do przyjęcia odpowiedzialności pozwanych ustalanie zakresu szkody było zbędne i niecelowe.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. *a contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

Uwzględniając okoliczności sprawy, w tym charakter dochodzonego roszczenia, sytuację majątkową i stan zdrowia powoda będący skutkiem wypadku Sąd Najwyższy w oparciu o zasadę słuszności oddalił wniosek interwenienta

ubocznego T. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego (art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 i art. 398²¹ k.p.c.).

I.n